

[Hagen Hagensen.]

gave, og selv om det ved disse sidste må siges, at det i de enkelte særlige tilfælde kan medføre mindre rimelige resultater, finder jeg det rigtigt, at det bliver, som det er foreslået. Lighedingsreglen kan fraviges i tilfælde, hvor en lighedling vil være åbenbart urimelig, fordi ægteskabet har været uden økonomisk fællesskab af betydning og har været kortvarigt. Dette er en god ændringsregel, og det må også for mig at se anses for at være betryggende, at begrebet et kortvarigt ægteskab ikke er tidsbestemt i loven, men at fastsættelsen heraf overlades til skifteretten med sædvanlig appeladgang.

Også de foreslåede ændringer og udvidelser af fravigelsen af hovedreglen om, at den ægtefælle, til hvis bodel en ejendom hører, har fortrinsret til at få denne udlagt, må i det store og hele anses for at være velbegrundet. Den behovsbedømmelse, som skifteretten kan foretage efter begæring af en af ægtefællerne eller måske af dem begge, bør kunne give mere tilfredsstillende resultater end den nugældende ordning. Det gælder reglerne om bohave og andet løsøre og om arbejdsredskaber, medens det for erhvervsvirksomheder, herunder også landbrugsejendomme, kan forekomme mindre naturligt, at loven ikke opstiller visse begrænsninger. For så vidt angår fast ejendom til egen bolig, indskrænker lovforslaget udlægsretten til enfamilieshuset, medens der i betænkningen ved kommende ændringer af ægteskabsloven stilles en lejeordning for tofamilieshuse og udlejningsejendomme, hvori der er egen bolig, i udsigt. Det ærede medlem hr. Ib Thyregod omtalte nys, hvad jeg også vil nævne, at der i denne forbindelse måske bliver spørgsmål om at skulle tage stilling til den nydannelse, der kan ventes med hensyn til køb af egen bolig eller egen lejlighed. Jeg finder dog, at tofamilieshuset bør sidestilles med enfamilieshuset, og det tror jeg man bør overveje nærmere. Som oftest vil det være knyttet omtrent på samme måde til ægtefællerne som det hus, hvori de alene har bolig.

Som et lille hjertesuk vedrørende lovbestemmelers uoverskuelighed vil jeg gerne sige, at bestemmelser om, hvem der i tilfælde af ægteskabs opløsning i levende live skal have boligen, fremtidig vil være at

søge både i lejeloven og i skifteloven og senere tillige i ægteskabsloven. Det er den slags ting, der ikke gør det nemt for dem, der skal overskue tingene, hvis de ikke har særlig indsigt på dette felt.

Skabelsen af en af skifteretten fastsat henstandsordning med betaling af det overskydende beløb, hvor en ægtefælle får udlæg efter undtagelsesreglerne for mere end det, lighedling medfører, finder jeg er en god regel, og det samme gælder den udvidede adgang til at overlade en ægtefælle en større del af boets bohave m. v. til opretholdelse af hjemmet, når der ikke er udsigt til, at dette kan ske på anden måde; ligeså reglen om udtagelse af genstande til børnenes behov. Men hvorfor dog egentlig begrænse denne regel til, at børnene skal være undergivet forældremyndighed, altså være under 18 år? Forholdet kan dog også godt være det, at ægteskabsopløsning finder sted senere end børnenes fyldte attende år, og at disse bliver boende sammen med en af ægtefællerne; dér vil, synes jeg, være samme behov for, at disse ting holdes ude fra den egentlige deling mellem ægtefællerne. De foreslåede regler vil i de fleste tilfælde komme den økonomisk svagere stillede, som regel hustruen og dermed børnene, til gode, og det er ret og rimeligt.

Det synes at være en rimelig løsning, at forfaldne, men ikke betalte underholdsbidrag ikke skal medregnes ved opgørelsen af rettighedshaverens bodel; men når det i betænkningen er anført, at det kun gælder restancer vedrørende hustrubidrag, må det kuriøst siges, at der jo dog også, omend sjældent, findes tilfælde, hvor det er manden, der har krav på bidrag fra hustruen.

Der er en lang række enkeltheder, som det kommende udvalg må tage op til overvejelse. Lad mig blot nævne for det første behandlingen af låneordninger mellem ægtefæller, der ved skifte kan medføre stødende resultater, når den ene af ægtefællerne er insolvent. For det andet — et ganske betydeligt spørgsmål — fastsættelsen af tidspunktet for formuefællesskabets ophør, navnlig i tilfælde af separation og skilsmisse ved dom, hvorom der ikke er skabt klarhed. For det tredje spørgsmålet, om det er rigtigt at lade adgangen til at få udstedt præklusivt proklama falde bort.

Betænkningen må, bedømt som en hel-